

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 221/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца „К.А. @ S ĐURĐEVIĆ“ д.о.о. Ваљево, Горић 229, кога заступа Милан Мaziћ, адвокат у ..., против туженог „КОМПАНИЈА ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ“ а.д.о. Београд, Македонска бр. 4, ради исплате из уговора о осигурању, вредност спора по тужби 2.450.000,00 динара и ради поништаја уговора по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5419/18 од 30.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5419/18 од 30.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 5419/18 од 30.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ваљеву П 149/18 од 18.07.2019. године у ставу I изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 2.044.681,20 динара са законском затезном каматом од 08.02.2016. године па до исплате и износ од 150.000,00 динара (за опрему) са законском затезном каматом почев од 22.07.2014. године па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа до траженог износа до 2.300.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.07.2014. године до исплате као и у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу плати законску затезну камату на износ главног дуга од 2.044.681,20 динара у периоду од 22.07.2014. године до 07.02.2016. године. Ставом трећим изреке утврђено је да је тужени тужиоцу исплатио своју обавезу на име дуга по основу полисе број ... од 05.11.2013. године заведене код туженог и осигураног случаја од 20-21.07.2014. године, плаћањем извршеним 2018. године, од стране непарничара „ДДОР Нови Сад“ а.д. из Новог Сада по правоснажној пресуди Привредног суда у Ваљеву П 284/15 од 15.09.2017. године уз преосталу обавезу туженог да тужиоцу плати износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом на овај износ почев од 22.07.2014. године све до коначне исплате на име опреме која штета није исплаћена од стране непарничара „ДДОР Нови Сад“ а.д. из Новог Сада по правоснажној пресуди Привредног суда у Ваљеву П 284/2015 од 15.09.2017. године,

што је тужени „Компанија Дунав осигурање“ а.д.о. из Београда дужан признати и трпети. Ставом четвртим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се поништи Уговор о осигурању по полиси бр. ... закључен за период од 05.11.2013. године до 05.11.2014. године којим је био осигуран пословни објект тужиоца у Ваљеу на адреси Горић број 229 и да тужени има право да задржи примљену премију. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 484.844,50 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 5419/18 од 30.01.2020. године у ставу I изреке одбијена је као неосновна жалба туженог и потврђена је означена првостепена пресуда у ставу првом у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 150.000,00 динара за опрему са законском затезном каматом почев од 22.07.2014. године па до исплате. Ставом II изреке преиначена је пресуда Привредног суда у Ваљеу П 149/2018 од 18.07.2019. године у преосталом делу првог става изреке, као и у ставу трећем и петом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени плати износ од 2.044.681,20 динара са законском затезном каматом од 08.02.2016. године па до исплате и одбачена тужба у делу у коме је тужилац тражио да се утврди да је тужени „Компанија Дунав осигурање“ исплатила своју обавезу на име дуга по основу полисе број ... од 05.11.2013. године заведену код туженог и осигураног случаја од 20-21.07.2014. године, плаћањем извршеним 2018. године, од стране непарничара „ДДОР Нови Сад“ а.д. из Новог Сада по правоснажној пресуди Привредног суда у Ваљеу П 284/15 од 15.09.2017. године уз преосталу обавезу туженог да тужиоцу плати износ од 150.000,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом на овај износ почев од 22.07.2014. године све до коначне исплате на име опреме која штета није исплаћена од стране непарничара „ДДОР Нови Сад“ а.д. из Новог Сада по правоснажној пресуди Привредног суда у Ваљеу П 284/2015 од 15.09.2017. године, што је тужени „Компанија Дунав осигурање“ а.д.о. из Београда дужан признати и трпети, па је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ 35.049,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате. Ставом III изреке одбачена је жалба туженог изјављена на став други пресуде Привредног суда у Ваљеу П 149/18 од 18.07.2018. године.

Против другостепене пресуде у преиначујућем делу тужилац је изјавио благовремену ревизију позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Ревизију изјављује због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од 5 судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за исплату потраживања из уговора о осигурању поводом наступања осигураног случаја, као и о дозвољености тужбе у делу захтева за утврђење чињенице. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијски наводи тужиоца не представљају релевантни основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Питање дозвољености утврђујуће тужбе је процесно-правно питање, а не питање од значаја за правилну примену материјалног права. Свакако нема потребе за новим тумачењем постојања правног интереса код захтева за утврђење одређене чињенице, јер је оцена правног интереса релевантна само када се утврђујући захтев у парници односи на утврђење постојања, односно непостојања одређеног права или правног односа. Поводом изјављене посебне ревизије нема потребе ни за уједначавањем судске праксе у истим или сличним чињенично правним ситуацијама, већ ревидент излаже о примени права у конкретној ситуацији. Ревизијом се не указује на постојање другачијих судских одлука у истим или сличним чињенично-правним ситуацијама.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/2020) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби чл. 479. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) у споровима мале вредности против другостепене одлуке није дозвољена ревизија. Одредбом члана 480. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) прописано је да ако у одредбама ове главе није другачије прописано у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона .

Према одредби члана 487. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео 15.05.2015. године. У тужби је означио вредност предмета спора у износу од 2.450.000,00 динара, што представља динарску противвредност од 20.295,25 ЕУР на дан подношења тужбе. Првостепена пресуда је донета 18.07.2018. године, а другостепена пресуда 30.01.2020. године. У конкретном

случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) није дозвољена.

Без утицаја је то што је другостепени суд одлуком која се побија ревизијом преиначио првостепену пресуду, јер се одредба члана 403. ст. 2. тач. 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) не примењује у споровима мале вредности у којима ревизија није дозвољена због природе спора.

Из наведених разлога је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић